

man har anseet Sagen, vil det høie Thing kunne vide, naar jeg siger, at man endogsaa har givet denne Bestemmelse tilbagevirkende Kraft for saalængst afdøde Kunstnere. Det er ved Beslutning af 6te Novbr. 1856 blevet dekretet som tydst Forbundsret, at en Bestyttelse i 30 Aar efter Døden skal gjælde for Kunstnere, der ere døde før den 29de Novbr. 1837, Datum af den ældre Forbundsbeslutning, indtil November 1867. — Der er saaledes aabenbart en Bevægelse i den europæiske Lovgivning efter at stille Kunst og Literatur ved Siden af hinanden. Det vil altsaa sees, at jeg har gode Allierede, og at jeg virkelig tør sige, at jeg befinder mig i den bedste Forstaaelse med de udenlandske Magter. — Naar jeg har nævnt den tydske Forbundslovgivning, vil det høie Thing jo vide, at dens Bestemmelser af denne Art gjælde for alle de tydske souveræne Lovgivninger; det er ikke blot for Østerrig og Preussen, at de blive gjældende Ret, men for alle tydske Lovgivninger, og det høie Thing vil ligeledes vide, at vi have Noget at gjøre med det tydske Forbund, at vi have — uheldigt eller heldigt — et Berøingspunkt med det. Det træffer sig derfor ogsaa saaledes, at den tydske Forbundsbeslutning er publiceret som gjældende Ret for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg; det er Tilfældet saavel med Forbundsbeslutningen af 19de Juni 1845 som med den af 6te Novbr. 1856, saa at i Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg har Kunstneren 30 Aar for sin Enke og sine Efterladte. Patentet er af 8de Juni 1857, det sees, at man har ikke slyndt sig med at publicere den første af disse Forbundsbeslutninger; thi den er dateret 1845, og i 1857 har man paa engang publiceret den og givet den tilbagevirkende Kraft paa de afdøde Kunstnere. Nu forekommer det mig dog at ville være noget besynderligt, om vi skulle staae tilbage enten for Preussen eller for nogetsomhelst Forbundsland, naar vi skulle give nye Love for Kunsten! — Hvad jeg her har anført turde vistnok være tilstrækkeligt for at overbevise det ærede Thing om, at disse Forhold have været Gjenstand for alvorlige Overveielser trindt omkring i Europa. Jeg kan tilføie, at i dette Dieblift er der endogsaa en mægtig Strømning i det vestlige Europa, hvor man dog pleier at

finde Centrum for Kulturen, en Strømning, der synes at ville føre Sagen derhen, at den artistiske og den literære Eiendom i Et og Alt skulle stilles paa lige Fod med al anden. Der er af den franske Keiser nebsat en Kommission, der, saavidt jeg erindrer med Walewski i Spidsen, tæller udmærkede Literater i sin Midte, deriblandt Michel Chevalier; dennes Majoritet er kommen til det Resultat, at den artistiske og literære Eiendomsret bør betragtes som al anden, og at der derfor ikke kan være Spørgsmaal om at indskrænke den, saaledes som den nuværende franske Lovgivning har gjort det, til et Tidrum af 30 Aar, men at lade den i Et og Alt ordne efter de sædvanlige Love. En Minoritet, jeg troer en besynderlig Minoritet, har været af den Mening, at det dog var at gaae for vidt, at man paa den Maade dog maaskee kunde komme til at skabe literære og artistiske Majoriteter i Frankrig, hvor man ellers siden 1789 ikke pleier at ynde det Slags Ting. Deri er der, troer jeg, bon sens; men Bevægelsen er der, og det forekommer mig derfor, at vi gjøre ikke for Meget, naar vi optage i Loven, hvad der tør siges i Diebliffet at være en almindelig europæisk Regel: 30 Aar. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale mit Endringsforslag til Thinget. Hovedsagen for mig er denne: Literatur og Kunst, aandelig Virksomhed, forsaavidt den skaber Eiendomsret — paa samme Trin.

Jeg har saaledes gennemgaaet de Endringsforslag, der foreligge til § 2, og jeg skal nu tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til § 3, som Udvalget har foreslaaet at skulle udgaae. Sagen er meget simpel; Paragrafen behandler to Ting: Kobberstik, Steentryk, Træsnit, overhovedet hvad der efter den preussiske Lovgivning vilde kaldes Gjengivelse ved den tegnende Kunst, hvad enten det er originale Kobberstik eller fremmede Arbejder, der gjengives paa denne Maade. Forsaavidt det nu er Kunstnerens eget, hører Sagen ind under § 1, saaledes som den nu er vedtagen, og forsaavidt det er et fremmed Arbejde, som Kobberstikkeren gjengiver, falder Sagen ind under § 2. Udvalget har meent, at det var det Rigtigste at lade Forfatteren, Autorskabet,